

I overensstemmelse hermed blev 2 repræsentanter for hvert af partierne den 7. september efter hinanden modtaget af kongen på Amalienborg for at gøre rede for deres synspunkter.

Socialdemokratiets repræsentanter mente, at den socialdemokratiske regering burde fortsætte, da partiet havde vundet 2 mandater ved valget og fået flere stemmer end venstre og det konservative folkeparti tilsammen, mens de to sidstnævnte partier i 1947 fik flere stemmer end socialdemokratiet. Man var dog villig til at deltage i drøftelser om en udvidelse af regeringens parlamentariske grundlag. Repræsentanterne for venstre, det konservative folkeparti og Danmarks retsforbund gjorde derimod gældende, at et stort vælgerflertal havde udtalt sig imod regeringens økonomiske politik, og at der derfor burde optages forhandlinger om dannelsen af en ikke-socialistisk regering. Fra radikal side tilrådte man, at dannelsen af en regering på bredere basis blev tilstræbt. Repræsentanterne for Danmarks kommunistiske parti anførte, at partiet ikke kunne støtte nogen regering, der fortsætter Atlantpagtens og Marshallplanens politik.

Under en efterfølgende konference med kongen tilrådte statsministeren, at partierne blev opfordret til at optage forhandlinger om de foreliggende muligheder og at tilendebringe disse forhandlinger snarest muligt, hvilket kongen bemyndigede ham til.

Onsdag den 13. september 1950 blev partiernes repræsentanter på ny modtaget af kongen.

Fra socialdemokratisk side erklærede man sig villig til at medvirke til dannelsen af en regering på bredere basis. Venstres og det konservative folkepartis repræsentanter gav udtryk for, at de var rede til at forsøge dannet en ny regering, forsåvidt den kunne få den fornødne arbejdsro, hvilket måtte afhænge af retsforbundets og det radikale venstres svar til kongen. Repræsentanterne for Danmarks retsforbund kunne imidlertid ikke tilsige forhåndsstøtte til nogen regering. Fra radikal side anså man det for magt-